

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא- איזהו נשך		Talmud Navigator										
מילרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הרי שהיה נושה בחבירו מנה, והלך ועמד על גורנו, ואמר: תן לי מעותי שאני רוצה ליקח בהן חטין. ואמר לו: חטין יש לי שאני נותן לך, צא ועשאן עלי כשער של עכשיו. הגיע זמן חטין למכור, אמר לו: תן לי חטין, - שאני רוצה למוכרן וליקח בהן יין, אמר לו: יש לי יין שאני נותן לך, צא ועשאן עלי כשער של עכשיו. הגיע זמן יין למכור, ואמר לו: תן לי יין, שאני רוצה למוכרו וליקח בו שמן. אמר לו: שמן יש לי שאני נותן לך, צא ועשהו עלי כשער של עכשיו. כולם, אם יש לו - מותר, אין לו - ומאי לקח - לקח בהלואתו.	דתני רבי אושעיא:											!
שמע מינה מדרבי אושעיא תלת:	רבא:											!
שמע מינה דמעמידין מלוה על גבי פירות, ולא אמרינן דלא כאיסרו הבא לידו הוא.												!
ושמע מינה: הוא דיש לו												!
ושמע מינה: איתא לדרבי ינאי.												!
מה לי הן, מה לי דמיהן.	דאמר רבי ינאי:											!
עושין אמנה בפירות, ואין עושין אמנה בדמים.	דאתמר, רב:	◆										!
מה לי הן, ומה לי דמיהן.	רב ינאי:	◆										!
כולם, אם יש לו - מותר	מיתבי:											!
בשמשך.	רב הונא אמר רב:											!
אי בשמשך צריכא למימר?												!
אלא: כגון שיחד לו קרן זוית.												!
הא מני - רבי יהודה היא	שמואל:											!
צד אחד ברבי מותר.	דאמר: [רבי יהודה]											!
הרי שהיה נושה בחבירו מנה, ועשה לו שדהו מכר, בזמן שהמוכר אוכל פירות - מותר, לוקח אוכל פירות - אסור.	דתניא: [רבנן]	◆										!
אף בזמן שהלוקח אוכל פירות - מותר.	רבי יהודה:	◆										!
מעשה בביתוס בן זונין שעשה שדהו מכר על פי רבי אלעזר בן עזריה, ולוקח אוכל פירות היה.	אמר להם רבי יהודה:	O										!
משם ראייה? מוכר אוכל פירות היה, ולא לוקח.	אמרו לו:	♣										!
מאי בינייהו?												!
צד אחד ברבי איכא בינייהו.	אביי:											!
רבית על מנת להחזיר איכא בינייהו.	רבא:											!
השתא דאמר רבי ינאי: מה לי הן ומה לי דמיהן אמרינן, מה לי דמיהן ומה לי הן - נמי אמרינן, ופוסקין על שער שבשוק, ואף על פי שאין לו.	רבא:											!
כולם, אם יש לו - מותר, אם אין לו - אסור	איתיביה רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע לרבא:											!
התם הלואה, הכא זביני.	אמר להו: [רבא]											!
מאי טעמא אמרו רבנן פוסקין על שער שבשוק ואף על פי שאין לו - דאמר ליה: שקילא טיבותיך ושדייא אחיזרי, מאי אהנית ליה? אי הו לי זוזי בידי הוה מזבנינא בהיני ובשילי בנולא.	רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו:											!
אלא מעתה מותר ללות סאה בסאה משום דמצי אמר ליה: שקילא טיבותיך ושדייא אחיזרי, דאמר ליה: חטי דקדחי באכלבאי	אביי לרב יוסף:											!
התם - הלואה, הכא - זביני.	אמר ליה: [רב יוסף]											!

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

בבא מציעא-איזהו נשך		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והא בעי למיתב זוזי לספסירא	אדא בר אבא לרבא:										♣	◇
דקא יהיב ליה נמי.	אמר ליה: [רבא]										!	◇
זוזי דאינשי אינהו עבדי ליה ספסירותיה.	רב אשי:										!	◇
האי מאן דיהיב זוזי אתרעא חריפא צריך לאיתחזוי לבי דרי.	רבה ורב יוסף דאמרי תרווייהו:											♣
למאי?											^	
אי למקנא											!	
הא לא קני											♣	
אי לקבולי עליה מי שפרע											!	
כי לא מיתחזי נמי מקבל עליה מי שפרע											♣	
לעולם לקבולי עליה מי שפרע, ומאן דיהיב זוזי אתרעא חריפא לבי תרי תלתא יהיב, אי מיתחזי ליה - סמכא דעתיה, ואי לא - אמר ליה: אמינא דאשכחתי פירי דשפירי מדידי, ושקלת.											!	◇
השתא דאמרת משום מסמך דעתא, אפילו אשכחיה בשוקא ואמר ליה - סמכא דעתיה.	רב אשי:										■	
כללא דריביתא: כל אגר נטר ליה - אסור.	רב נחמן:											■
האי מאן דיהיב זוזי לקיראה וקא אזלי ארבע ארבע, ואמר ליה יהיבנא לך חמש חמש איתנהו גביה - שרי, ליתנהו גביה - אסור.	ואמר רב נחמן:											■
פשיטא											♣	
לא צריכא דאית ליה אשראי במתא. מהו דתימא: כיון דאית ליה אשראי במתא - כעד שיבא בני או עד שאמצא מפתח דמי, קא משמע לן: כיון דמחסרי גוביינא כמאן דליתנהו דמי.											!	
האי מאן דאזויף פשיטו מחבריה ואשכח ביה טופיינא, אי בכדי שהדעת טועה - מיחייב לאהדוריה ליה, ואי לאו - מתנה בעלמא הוא דיהיב ליה.	ואמר רב נחמן:											■
היכי דמי בכדי שהדעת טועה?											^	